

Arrest

nr. 189 288 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen op 6 december 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2014 dienen de verzoekende partijen, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 november 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 6 december 2014 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.08.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 27.04.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 26.10.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 30.01.2012 vroeg de heer H. M. (...) een tweede maal asiel aan, zijn broer, de heer H. N. (...), deed dit op 03.02.2012. Beide asielaanvragen werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 09.02.2012, hen betekend op 10.02.2012. Op 02.07.2012 vroegen betrokkenen een derde maal asiel aan. Deze asielprocedure werd op 25.07.2014 opnieuw afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk 1 jaar en 6 maanden voor de eerste asielaanvraag, respectievelijk 10 dagen en 6 dagen voor de tweede en iets meer dan 2 jaar voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht omwille van het feit dat zij gezocht werden door de Bengaalse overheid i.v.m. een valse rechtszaak tegen hen en dat hun leven er in gevaar zou zijn. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaren betrokkenen dat zij in het land van herkomst geen opvang meer zouden hebben, zelfs niet voor een eventueel tijdelijk verblijf en dat zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zouden terechtkomen. Er dient echter opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor een (korte) tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, temeer daar uit hun verklaringen tegenover de asielinstanties blijkt dat er nog steeds familie van betrokkenen in Bangladesh verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat zij niet bij hun familie terecht kunnen. Ook staat het betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in een mensonterende en

levensbedreigende situatie zouden terechtkomen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich steeds goed hebben gedragen in België en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2010 in België, zijn de Nederlandse taal machtig, zijn werkwilbig en hebben reeds gewerkt, hebben zich steeds op sociaal vlak genmengd onder de Belgische bevolking en hebben een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)”*

1.2. Op 19 november 2014 wordt tevens aan de tweede verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de tweede verzoeker ter kennis wordt gebracht op 6 december 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

De heer,

(…)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(…)”

1.3. Volgens de informatie van de IOM zijn de verzoekende partijen op 3 augustus 2016 vrijwillig vertrokken naar Dhaka (Bangladesh).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een annulatieberoep kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (*RvS 18 december 2012, nr. 222.810*).

Te dezen blijkt uit informatie die door de verwerende partij aan de Raad werd meegedeeld dat de verzoekende partijen op 3 augustus 2016 vrijwillig zijn vertrokken naar Dhaka (Bangladesh). Ter terechtzitting hierop gewezen en gevraagd naar het actueel belang van de verzoekende partijen bij onderhavig beroep, stelt hun raadvrouw zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

3.1. Het belang van de verzoekende partijen bij hun aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet bestaat erin hun verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (*cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961*). Aangezien de verzoekende partijen niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijven, kunnen zij geen voordeel meer halen uit het door hen ingestelde beroep in zoverre dit gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend wordt op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet veronderstelt immers ook het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst wordt ingediend. Wanneer de aanvragers zich nadien in het land van herkomst bevinden, *quod in casu*, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden meer op grond waarvan zij niet naar het land van herkomst kunnen terugkeren om er hun aanvraag in te dienen (*cf. RvS 13 maart 2009, nr. 180.989*).

Bijgevolg ontberen de verzoekende partijen thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.2. Uit de omstandigheid dat de verzoekende partijen op 3 augustus 2016 zijn vertrokken naar hun land van herkomst volgt tevens dat de tweede bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er wordt dan ook niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) de verzoekende partijen nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing hebben.

3.3. Het beroep is in zijn geheel onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste actueel belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN